

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย

THE DEVELOPMENT OF A BASIC JUDO INSTRUCTOR TRAINING CURRICULUM IN THAILAND

Received: May 27, 2025

Revised: June 26, 2025

Accepted: June 26, 2025

ณัฐวุฒิ วุฒิพงษ์^{1*}, ศิริชัย ศรีพรหม², ธารินทร์ ก้านเหลือง³

Nattawut Wuttipong^{1*}, Sirichai Sriprom², Tharin Kanlueng³

*Corresponding author, Email: Nattawut.wu@ku.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน แบ่งเป็น 4 ระยะ ดังนี้ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อพัฒนาหลักสูตรด้วยการวิจัยเอกสารและสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 25 คน 2) ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรและเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 30 คน 3) หาประสิทธิภาพของหลักสูตรตามเกณฑ์ 80/80 และสำรวจความความคิดเห็นของผู้เข้าอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย ด้วยวิธีวิจัยกึ่งทดลองในกลุ่มอาสาสมัคร 30 คน และ 4) ประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร ด้วยวิธีการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย หลักสูตรฝึกอบรม ข้อสอบ แบบทดสอบทักษะ แบบสังเกตพฤติกรรม และแบบสอบถามความคิดเห็น ผลการวิจัยพบว่า 1) หลักสูตรประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ คือ ปรัชญา วัตถุประสงค์ มาตรฐานสมรรถนะ โครงสร้างหลักสูตร วิธีการอบรม สื่อ การวัดและประเมินผล คุณสมบัติผู้เข้าอบรม และกำหนดการอบรม 2) การหาคุณภาพหลักสูตรพบว่าหลักสูตรมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เครื่องมือวัดผลมีคุณภาพความตรงเชิงเนื้อหา ความยาก อำนาจจำแนก ความเป็นปรนัย และความเชื่อมั่นสามารถนำไปใช้ได้ 3) การหาประสิทธิภาพหลักสูตรพบว่า หลักสูตรมีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.36/88.00 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ผู้เข้าอบรมมีความรู้หลังการอบรมสูงขึ้นกว่าก่อนการอบรม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ผู้เข้ารับการอบรมมีพฤติกรรมการเรียนรู้และความคิดเห็นต่อหลักสูตรอบรมอยู่ในระดับดีมาก และ 4) ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าหลักสูตรมีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้จริง

คำสำคัญ: หลักสูตรฝึกอบรม, ผู้สอนยูโด, ยูโด

¹ นิสิตหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

¹ Ed.D. Student, Physical Education, Faculty of Education and Development Sciences, Kasetsart University

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, ดร., คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

² Asst. Prof., Dr., Faculty of Education and Development Sciences, Kasetsart University, Advisor

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, ดร., คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

³ Asst. Prof., Dr., Faculty of Education and Development Sciences, Kasetsart University, Co-Advisor

Abstract

This research aimed to develop and evaluate the effectiveness of a basic Judo instructor training curriculum for Thailand using a mixed-methods approach, conducted in four phases: (1) studying foundational information for curriculum development through document analysis and interviews with 25 experts; (2) assessing the quality of the curriculum and research instruments by five specialists, followed by a trial with a sample group of 30 participants; (3) evaluating the curriculum's effectiveness based on the 80/80 criterion and surveying participants' opinions using a quasi-experimental method with 30 volunteers; and (4) assessing the curriculum's suitability through a focus group discussion with 11 experts. The research instruments included the training curriculum, knowledge tests, skill assessment forms, behavioral observation checklists, and opinion questionnaires. The findings were as follows: (1) The developed curriculum comprised nine components: philosophy, objectives, competency standards, curriculum structure, training methods, instructional media, assessment and evaluation, trainee qualifications, and training schedule; (2) The curriculum demonstrated strong content validity, and the assessment tools showed acceptable quality in terms of content validity, difficulty, discrimination, objectivity, and reliability; (3) The curriculum's effectiveness was found to be 86.36/88.00, exceeding the 80/80 benchmark. Post-training knowledge significantly increased at the 0.01 level. Participants exhibited excellent learning behaviors and held very positive opinions about the training program; and (4) The experts agreed that the curriculum was appropriate and feasible for practical implementation.

Keywords: Training curriculum, Judo instructor, Judo

บทนำ

ยูโด (Judo) เป็นศิลปะการป้องกันตัวที่มีต้นกำเนิดจากประเทศญี่ปุ่น โดยพัฒนามาจากยูยิตสู (Jiu-Jitsu) และศิลปะการต่อสู้อื่น ๆ ท่านปรมาจารย์จิโกโร คาโน ผู้ก่อตั้งยูโด ได้เน้นย้ำหลักการสำคัญของยูโด ว่า "Ju" หมายถึง ความอ่อนน้อม และ "Do" หมายถึง วิธีการหรือหลักการ ซึ่งสะท้อนถึงแนวคิดการใช้พลังอย่างมีประสิทธิภาพและการพัฒนาตนเองทั้งทางร่างกายและจิตใจ (International Judo Federation, 2021) นอกจากนี้แล้ว UNESCO & UNESCO ICM. (2019) ยังได้กล่าวว่า ยูโดได้รับการยอมรับในระดับสากล และถูกบรรจุในรายการแข่งขันระดับนานาชาติ เช่น โอลิมปิกเกมส์ และเอเชียนเกมส์ นอกจากนี้ ยูโดยังถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมพัฒนาการของเยาวชนในหลายประเทศ โดยเฉพาะในด้านการเสริมสร้างวินัย ความเคารพผู้อื่น และการควบคุมตนเอง ซึ่ง สอดคล้องกับ Smith and Lee (2023) ได้ทำการวิจัย พบว่าการฝึกยูโดสามารถช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและอารมณ์ของเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในด้านความมั่นใจในตนเอง ความอดทน และการตัดสินใจ นอกจากนี้ ยูโดยังมีบทบาทในการ

ส่งเสริมสุขภาพจิตและการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในกลุ่มเยาวชน เช่น การใช้สารเสพติดและความรุนแรง (World Health Organization, 2020) ด้วยคุณค่าทางกายภาพ จิตใจ และสังคม การส่งเสริมให้เยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมยูโดจึงเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาเยาวชนให้เติบโตอย่างสมดุลและมีคุณภาพในสังคมปัจจุบัน

ปัจจุบันในสถานศึกษาทั้งระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา ตลอดจนในชมรม สโมสร ศูนย์เยาวชนต่าง ๆ ได้มีการจัดการเรียนการสอนยูโด เนื่องจากเล็งเห็นว่า ยูโดเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่สามารถพัฒนาได้ทั้งสมรรถภาพทางกาย จิตใจ และคุณธรรมจริยธรรมของผู้เรียนอย่างเป็นองค์รวม การสอนยูโดไม่เพียงส่งเสริมทักษะกลไกการเคลื่อนไหว ยังให้ความสำคัญกับมารยาท วินัย และจิตใจของผู้ฝึกซ้อม นั่นสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทของยูโดในฐานะกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ โดยมีครูผู้ฝึกสอนเป็นศูนย์กลางในการถ่ายทอดองค์ความรู้ทั้งด้านเทคนิค ทักษะชีวิต และคุณลักษณะทางสังคม ยูโดไม่เพียงแต่พัฒนาสมรรถภาพทางร่างกาย แต่ยังส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ความมั่นใจในตนเอง และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในสังคม จนสามารถกล่าวได้ว่ายูโดเป็นวิถีแห่งการพัฒนาคน ที่เหมาะสมกับทุกเพศทุกวัย และควรส่งเสริมให้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพัฒนาทางการศึกษาทั้งในและนอกห้องเรียน (ณัฐวุฒิ วุฒิพงษ์ และ ศิริชัย ศรีพรหม, 2567)

ในศตวรรษที่ 21 บทบาทของครูได้เปลี่ยนจากการเป็นเพียงผู้ถ่ายทอดความรู้แบบดั้งเดิม มาเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Facilitator) โดยมุ่งเน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นผ่านกระบวนการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) ซึ่งรวมถึงการลงมือปฏิบัติ การแก้ปัญหา และการทำงานร่วมกันในลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning) ทั้งนี้เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของโลกยุคใหม่ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและซับซ้อน (ปริยานุช ชูติมา, 2566) ซึ่งสอดคล้องกับ สุพัทธา บัวทอง (2567) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริงช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เข้ากับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้ง พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังเสริมสร้างความมั่นใจ ความรับผิดชอบ และแรงจูงใจในการเรียนรู้ด้วย อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ศศิธร โพธิ์ศรี (2565) ที่ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ยังเปิดโอกาสให้ครูสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความสนใจ ความสามารถ และบริบทของผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งส่งผลให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนในระยะยาว ดังนั้น ครูในยุคปัจจุบันจึงมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้นำทาง ทางปัญญาและจิตวิญญาณของผู้เรียน โดยไม่เพียงแต่ถ่ายทอดความรู้เท่านั้น แต่ยังต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาองค์ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 อย่างมีคุณภาพและคุณธรรม

สำหรับการเรียนการสอนกีฬายูโดในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน อุดมศึกษา ชมรม สโมสรกีฬาต่าง ๆ ในปัจจุบันมักพบปัญหาในการจัดการเรียนการสอน คือ ผู้สอนมีทักษะในการสอนยูโดไม่เพียงพอ ขาดความรู้ความเข้าใจในทักษะพื้นฐาน ขั้นตอนการสอน การจัดเรียงลำดับทักษะความสำคัญเพื่อให้เกิดความปลอดภัย หากผู้สอนไม่มีความชำนาญและไม่ทราบขั้นตอนในการปฏิบัติถึงจุดเน้นที่สำคัญ ว่าทักษะใดควรสอนก่อน ทักษะใดสอนภายหลัง อาจทำให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอน เช่น ผู้เรียนได้รับบาดเจ็บจากการล้มตัวด้วยท่าทางที่ไม่ถูกต้อง การบาดเจ็บจากการถูกทุ่ม ปัญหาเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียน

เกิดอาการบาดเจ็บและยังส่งผลกระทบต่อตรงไปด้านจิตใจ ทำให้เกิดความกลัว ไม่กล้าที่จะล้มตัวหรือถูกทิ่ม ทำให้ไม่สามารถพัฒนาต่อยอดไปในทักษะอื่น ๆ หรือไม่สามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศได้

หลักสูตรถือเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษาและการฝึกอบรม โดยทำหน้าที่เป็นกรอบแนวทางในการกำหนดเป้าหมาย เนื้อหา วิธีการเรียนรู้ และการประเมินผลอย่างเป็นระบบและชัดเจน ซึ่งช่วยให้ผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับบริบทและตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เพ็ญศรี สกุลชัย, 2566) แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวทางของ Tyler (1949) ที่เสนอว่าหลักสูตรที่มีคุณภาพควรเริ่มจากการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน เลือกสรรเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเป้าหมาย และมีการประเมินผลที่สัมพันธ์กับสิ่งที่ตั้งใจจะพัฒนาอย่างแท้จริง ในการจัดการฝึกอบรมด้านกีฬายูโดขั้นพื้นฐาน การมีหลักสูตรที่ออกแบบอย่างเหมาะสมจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากยูโดเป็นกีฬาที่ผสมผสานทั้งทักษะทางกายภาพ ความรู้เชิงเทคนิค เจตคติในเชิงวินัยและจริยธรรม เพื่อพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน ทั้งด้านความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และคุณลักษณะภายใน (Attitudes) ดังที่ วิจารณ์ จันทรม (2565) ได้กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรในประเทศไทยในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้เชิงสมรรถนะ (Competency-based learning) ซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งกับบริบทของการฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐาน เพราะสามารถระบุขอบเขตของความสามารถที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ผู้สอนได้อย่างชัดเจน การออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมยูโดที่เน้นสมรรถนะจึงมีบทบาทสำคัญในการยกระดับคุณภาพการสอนในกีฬาเฉพาะทาง เช่น ยูโด ไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้สอนเข้าใจทักษะอย่างถูกต้อง แต่ยังช่วยปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม การมีวินัยในตนเอง และการเคารพผู้อื่น ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของกีฬายูโดอย่างแท้จริง

จากความสำคัญและความจำเป็นดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา และเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านกีฬายูโด เป็นอดีตนักกีฬาและผู้ฝึกสอนกีฬายูโดทีมชาติไทย มีประสบการณ์กับกีฬายูโดเป็นเวลานาน จึงมีความสนใจที่จะศึกษาและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย อันจะเป็นแนวทางสำหรับผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ได้นำหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทยไปใช้ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ให้ดีและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อีกทั้งยังใช้เป็นแนวทางการสอนเพื่อเป็นมาตรฐานเดียวกัน

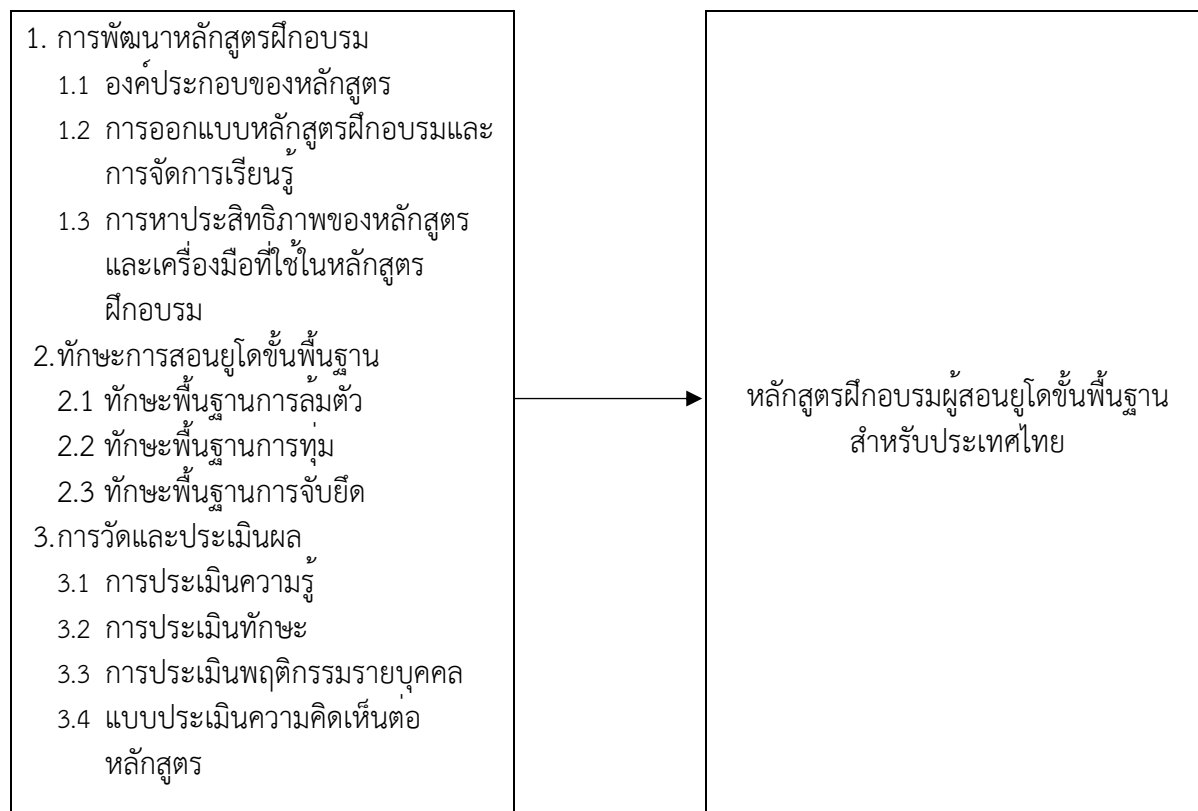
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย
2. เพื่อหาประสิทธิภาพและสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย
3. เพื่อประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย

สมมติฐานการวิจัย

1. หลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) สูงกว่าเกณฑ์ 80/80
2. ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ยูโดขั้นพื้นฐานหลังการอบรมสูงกว่าก่อนการอบรม

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed methods) โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) และเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยออกเป็น 4 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย ผู้วิจัยทำการศึกษาข้อมูลโดยการวิจัยเอกสาร (Documentary research) และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structural interview) เพื่อให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ การประเมินผลการจัดการเรียนรู้ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นจำนวน 25 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยผู้วิจัยเจาะจงเป็น 1) คณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬายูโดแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ 5 คน 2) ผู้สอน

ยูโดในสมาคม ชมรม สโมสร ศูนย์เยาวชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ 10 คน 3) ผู้สอนยูโดในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษา 10 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างในการเก็บข้อมูลและนำข้อมูลการสัมภาษณ์มาสังเคราะห์เนื้อหาในตารางวิเคราะห์เนื้อหา ทำการสรุปข้อมูลเป็นความเรียง

ระยะที่ 2 พัฒนาหลักสูตรและหาคุณภาพเครื่องมือหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย เพื่อหาคุณภาพความตรงเชิงเนื้อหาของหลักสูตรและหาคุณภาพของเครื่องมือในการวัดและประเมินผล โดยพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม ข้อสอบวัดความรู้ แบบทดสอบทักษะยูโดและทักษะการสอน แบบประเมินพฤติกรรมรายบุคคล และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม โดยการหาค่าความเป็นปรนัยและความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment correlation) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยผู้วิจัยเจาะจงเป็น 1) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬายูโด จำนวน 3 คน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการฝึกอบรม จำนวน 1 คน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 คน และนำไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติดังนี้ เป็นผู้มีความรู้สายน้ำตาลขึ้นไป หรือเป็นครูผู้สอนหรือทำหน้าที่สอนยูโดในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน อุดมศึกษา หรือศูนย์ฝึกต่าง ๆ เพื่อนำข้อสอบวัดความรู้ แบบทดสอบทักษะยูโดและทักษะการสอน แบบประเมินพฤติกรรมรายบุคคล และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม ไปหาคุณภาพด้านความยาก อำนาจจำแนก ความเป็นปรนัยและความเชื่อมั่นของแบบทดสอบต่าง ๆ

ระยะที่ 3 เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรกับเกณฑ์ (E_1/E_2) 80/80 ในการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย โดยใช้ข้อสอบประเมินความรู้ยูโดขั้นพื้นฐาน จำนวน 15 ข้อ แบบประเมินทักษะ ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะยูโด จำนวน 3 รายการ ทักษะการสอนยูโดขั้นพื้นฐาน 1 รายการ แบบประเมินพฤติกรรมรายบุคคล และสำรวจความความคิดเห็นของผู้เข้าอบรมที่มีต่อหลักสูตร โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นต่อหลักสูตร กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบอาสาสมัคร (Voluntary selection) โดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติอาสาสมัคร เป็นผู้มีความรู้สายน้ำตาลขึ้นไป หรือเป็นครูผู้สอนหรือทำหน้าที่สอนยูโดในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน อุดมศึกษา หรือศูนย์ฝึกต่าง ๆ

ระยะที่ 4 เพื่อประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย โดยการสนทนากลุ่ม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 11 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยผู้วิจัยเจาะจงเป็น 1) ผู้สอนยูโดระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 3 คน 2) ผู้สอนยูโดระดับอุดมศึกษา จำนวน 3 คน 3) ผู้สอนยูโดในระดับสโมสร ชมรม สมาคม ศูนย์เยาวชน จำนวน 3 คน 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านฝึกอบรมและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาจำนวน 2 คน โดยนำข้อมูลหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย และคำถามปลายเปิดในการสนทนากลุ่ม นำข้อมูลการสนทนากลุ่มมาสังเคราะห์เนื้อหา ทำการสรุปข้อมูลเป็นความเรียง

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิจัยแบ่งเป็น 4 ระยะ ได้ดังนี้

ผลการวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาข้อมูลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย โดยการวิจัยเอกสาร (Documentary research) และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structural interview) พบว่า

1. องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย ประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ ดังนี้ ปรัชญาของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรม มาตรฐานสมรรถนะ โครงสร้างหลักสูตร วิธีการอบรมของหลักสูตร สื่อประกอบการฝึกอบรม การวัดและประเมินผล การกำหนดคุณสมบัติของผู้เข้ารับการอบรม และกำหนดการอบรม

2. ทักษะการสอนยูโดขั้นพื้นฐานประกอบด้วย 3 ทักษะ คือ 1) ทักษะการล้ม (Ukemi) ประกอบด้วยท่าฝึก 9 ท่า ดังนี้ ท่านอนตบเบาะ ท่านั่งเหยียดขาตบเบาะ ท่านั่งบนส้นเท้าตบเบาะ ท่ายืนตบเบาะ ท่ายกสะโพกตบเบาะด้านข้างซ้าย-ขวา ท่านั่งเหยียดขาตบเบาะด้านข้างซ้าย-ขวา ท่านั่งบนส้นเท้าตบเบาะด้านข้างซ้าย-ขวา ท่ายืนตบเบาะด้านข้างซ้าย-ขวา และท่านั่งม้วนไหล่ตบเบาะซ้าย-ขวา 2) ทักษะการทุ่ม (Tashi Waza) ประกอบด้วยท่าฝึก 4 ท่า ดังนี้ ท่าคล้องแขนทุ่ม (Ippon Seoi Nage) ท่าโอบเอวทุ่ม (Ogoshi) ท่าโอบคอทุ่ม (Koshi Guruma) และ ท่าสับขาด้านนอก (Osoto Gari) 3) ทักษะการจับยึด ประกอบด้วยท่าฝึก 3 ท่า ดังนี้ ท่ากอดคอแนบกาย (Geza Gatame) ท่าจับยึดกักบาท (Yoko shiho Gatame) และ ท่าจับยึดลำตัวท่อนบน (Kami shiho Gatame)

ผลการวิจัยระยะที่ 2 พัฒนาหลักสูตรและหาคุณภาพเครื่องมือหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย พบว่า

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.96 - 1.00 ($IOC > 0.5$) แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2. การหาคุณภาพของแบบวัดความรู้ยูโดพื้นฐาน จำนวน 15 ข้อ ด้วยการวิเคราะห์ข้อสอบ (item analysis) พบว่าข้อสอบวัดความรู้ยูโดพื้นฐานมีคุณสมบัติดังนี้

2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของข้อสอบด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่าข้อสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2.2 ดัชนีความยากข้อสอบ (index of difficulty) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.23 - 0.80 สรุปได้ว่าข้อสอบมีระดับความยากเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้ ตามที่ ธนวรรณ วงศ์วานิช (2560) กล่าวว่าค่าความยากของข้อสอบที่เหมาะสมควรอยู่ในช่วง 0.20 - 0.80 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ โดยข้อที่ยากเกินไปหรือง่ายเกินไปควรได้รับการปรับปรุง

2.3 ค่าอำนาจจำแนก (discrimination power) ด้วยวิธีการหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามกับคะแนนรวม (item total correlation) พบว่าข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.25 - 0.79 สรุปได้ว่าข้อสอบมีความสามารถในการจำแนกผู้ทำการสอบได้ ตามที่ ทวีศักดิ์ กาญจนสุวรรณ (2561) กล่าวว่าค่าอำนาจจำแนกควรมีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80

2.4 ค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของข้อสอบแบบอิงเกณฑ์ด้วยวิธีการของโลเวท (Lovett) โดยกำหนดเกณฑ์การผ่านร้อยละ 80 พบว่า ข้อสอบมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.88 อยู่ในระดับดีตามที่ พรณิ สวนเพลง (2562) กล่าวว่าเกณฑ์การพิจารณาค่าความเชื่อมั่นระดับดี ควรมีค่าอยู่ที่ 0.80 ขึ้นไป

3. การหาคุณภาพแบบทดสอบทักษะยูโดและทักษะการสอน พบว่า

3.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของข้อสอบด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 สรุปได้ว่ามีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

3.2 ค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ โดยผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปให้ผู้ทำการทดสอบ 2 ท่าน ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง และนำคะแนนของผู้ให้คะแนนมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment correlation) พบว่า แบบทดสอบทักษะการล้มตัวตบเบาะ (Ukemi) ทักษะการทุ่ม (Tashi Waza) และทักษะการจับยึด (Osekomi Waza) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.96, 0.83 และ 0.80 ตามลำดับ สรุปได้ว่าแบบทดสอบมีความเป็นปรนัยอยู่ในระดับดี ตามที่ ไพศาล วรคำ (2559) กล่าวว่า ความเป็นปรนัยระดับดีควรมีค่าอยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00

3.3 ค่าความเป็นเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดสอบซ้ำกับกลุ่มตัวอย่าง (test-retest) และนำคะแนนมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment correlation) พบว่าแบบทดสอบทักษะการล้มตัวตบเบาะ (Ukemi) ทักษะการทุ่ม (Tashi Waza) และทักษะการจับยึด (Osekomi Waza) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95, 0.88 และ 0.92 ตามลำดับ อยู่ในระดับดี

4. การหาคุณภาพแบบประเมินพฤติกรรมรายบุคคล พบว่า

4.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินพฤติกรรมรายบุคคล ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

4.2 ค่าความเป็นเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดสอบซ้ำกับกลุ่มตัวอย่าง (test-retest) และนำคะแนนมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment correlation) พบว่า แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.83 มีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับดี

5. การหาคุณภาพแบบสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม พบว่า

5.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสำรวจความคิดเห็น ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00 มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

5.2 ค่าความเป็นเชื่อมั่นแบบสำรวจความคิดเห็น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) พบว่า มีค่าความสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.87 มีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับดี

ผลการวิจัยระยะที่ 3 หาประสิทธิภาพของหลักสูตรกับเกณฑ์ (E_1/E_2) 80/80 โดยการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบการทดสอบความรู้ยูโดขั้นพื้นฐานก่อนและหลังการเข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย

(n=30)

การทดสอบความรู้	คะแนน		t	p-value
	$\bar{x}$	S.D.		
ก่อนการอบรม	6.80	3.03	12.77**	0.00
หลังการอบรม	13.53	0.90		

** $p < 0.01$

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบความรู้ยูโดขั้นพื้นฐานก่อนและหลังการเข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย พบว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ยูโดขั้นพื้นฐานก่อนการอบรมเฉลี่ย 6.80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.03 คะแนน หลังเข้ารับการอบรมมีความรู้เฉลี่ย 13.53 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.90 และการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยก่อนและหลังเข้ารับการอบรมพบว่าค่า $t = 12.77$ และ $p\text{-value} = 0.00$ พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงให้เห็นว่าหลังการอบรมผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ยูโดขั้นพื้นฐานสูงขึ้น

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย ตามเกณฑ์ 80/80

คะแนน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย ของกลุ่ม	คะแนนเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ
80 ตัวแรก (E_1) คะแนนทดสอบระหว่างอบรม	54	46.90	86.85
80 ตัวหลัง (E_2) คะแนนทดสอบหลังการอบรม	12	10.56	88.00

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐาน สำหรับประเทศไทย ตามเกณฑ์ 80/80 พบว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีคะแนนจากแบบทดสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 - 7 มากกว่าร้อยละ 80 ทุกหน่วยการเรียนรู้ โดยค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) อยู่ที่ 86.85 และค่าประสิทธิภาพของผลโดยรวม (E_2) อยู่ที่ 88.00 แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้จัดฝึกอบรมเพื่อพัฒนาผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทยได้

ตารางที่ 3 ผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้อบรม หลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย

รายการที่ประเมิน	หน่วยการเรียนรู้ที่									
	3		4		5		6		7	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
ความสนใจและการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	3.00	0.00	3.00	0.00	3.00	0.00	3.00	0.00	3.00	0.00
ความสามารถในการจำแนกทักษะย่อยไปสู่ทักษะรวม	2.87	0.34	2.30	0.46	2.38	0.48	2.50	0.50	3.00	0.00
ความสามารถในการปฏิบัติทักษะย่อยได้อย่างถูกต้อง	2.50	0.76	2.03	0.18	2.53	0.50	2.30	0.4	2.73	0.44
การตอบคำถาม	2.97	0.18	3.00	0.00	3.00	0.00	2.63	0.48	2.40	0.49
ค่าเฉลี่ยรวม (คะแนนเต็ม 3 คะแนน)	2.83	0.47	2.58	0.49	2.73	0.45	2.61	0.49	2.78	0.41
ร้อยละ	94.33		86.00		91.00		87.00		92.67	

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการประเมินความพฤติกรรมการเรียนรู้รายบุคคลของผู้เข้ารับการอบรม รายหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 - 7 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83, 2.58, 2.73, 2.61 และ 2.78 ตามลำดับ เพื่อพิจารณาคิดเป็นร้อยละพบว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีพฤติกรรมการเรียนรู้รายบุคคลหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 - 7 คิดเป็นร้อยละ 94.33, 86.00, 91.0, 87.00 และ 92.67 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก (>ร้อยละ 80) แสดงให้เห็นว่าผู้เข้ารับการอบรมมีพฤติกรรมความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วม มีความใส่ใจละเอียดรอบคอบ มีความตั้งใจฝึกฝน และมีความใฝ่รู้ อยู่ในระดับดีมากทุกพฤติกรรม จึงกล่าวได้ว่าหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย เป็นหลักสูตรที่ผู้เข้ารับการอบรมให้ความสนใจและตระหนักถึงความสำคัญในการอบรม

ตารางที่ 4 ความคิดเห็นของผู้เข้ารับการอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย

ความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ด้านการฝึกอบรม			
1. หลังการฝึกอบรมทำให้เข้าใจเนื้อหาการสอนยูโดเพิ่มขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
2. การฝึกอบรมทำให้ท่านมีความมั่นใจในการสอนยูโดเพิ่มขึ้น	4.97	0.18	มากที่สุด
3. การฝึกอบรมทำให้ท่านออกแบบการจัดการเรียนรู้อูโดได้เพิ่มขึ้น	4.97	0.18	มากที่สุด
4. การฝึกอบรมทำให้ท่านสามารถจัดลำดับการฝึกให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนได้เพิ่มขึ้น	4.97	0.18	มากที่สุด

ความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
5. การฝึกอบรมทำให้ท่านสามารถนำความรู้ไปใช้จัดการเรียนรู้ใหม่ ความปลอดภัยกับผู้เรียนมากขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
6. การฝึกอบรมทำให้ท่านสามารถจัดลำดับขั้นตอนการฝึกปฏิบัติทักษะ ต่าง ๆ ได้เหมาะสมยิ่งขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
7. การฝึกอบรมมีรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลายสามารถนำไปใช้กับ กลุ่มผู้เรียนได้จริงตามความเหมาะสม	4.97	0.18	มากที่สุด
8. วัตถุประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
9. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในการฝึกอบรมมีเนื้อหาองค์ประกอบ ครบถ้วน	4.97	0.18	มากที่สุด
10. หลังการฝึกอบรมทำให้เข้าใจในแนวทางการวัดและประเมินผล มากขึ้น	4.97	0.18	มากที่สุด
ด้านวิทยากร			
1. ความสามารถในการถ่ายทอด/สื่อสาร/ความเข้าใจ	4.93	0.25	มากที่สุด
2. การเรียงลำดับบรรยายเนื้อหาได้ครบถ้วน	4.93	0.25	มากที่สุด
3. การเปิดโอกาสให้ซักถามและแสดงความคิดเห็น	5.00	0.00	มากที่สุด
4. การตอบคำถามได้ตรงประเด็นและชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ใช้เวลาเหมาะสมมาก/น้อย เพียงใด	4.90	0.40	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.97	0.13	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่า ความคิดเห็นของผู้เข้ารับการอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยุคขึ้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย พบว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีความเห็นด้านการอบรม ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.97 – 5.00 อยู่ในระดับมากที่สุดทุกรายการ และความเห็นด้านวิทยากร ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.90 – 5.00 อยู่ในระดับมากที่สุดทุกรายการ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านพบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97 อยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีความเห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยุคขึ้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย ด้านการฝึกอบรมและด้านวิทยากร มีความเหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ 5 ผลการรับรองหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยุคขึ้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย ด้วยวิธีการสนทนากลุ่ม Focus group

ข้อ	ประเด็น	ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1	ปรัชญาของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตรและมาตรฐาน สมรรถนะ มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับหลักสูตร	✓	
2	คุณสมบัติของผู้เข้ารับการอบรม	✓	

ข้อ	ประเด็น	ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
3	โครงสร้างหลักสูตร เนื้อหา สื่อประกอบการฝึกอบรมและวิธีการ อบรมของหลักสูตร	✓	
4	วิธีการวัดและการประเมินผล	✓	

จากตารางที่ 5 พบว่า จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญพบว่าทุกคนเห็นด้วยกับ 4 ประเด็นหลักของหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ปรัชญาของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตรและมาตรฐานสมรรถนะ มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับหลักสูตร คุณสมบัติของผู้เข้ารับการอบรม โครงสร้างหลักสูตร เนื้อหา สื่อประกอบการฝึกอบรมและวิธีการอบรมของหลักสูตร วิธีการวัดและการประเมินผล

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทยที่พัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบครบถ้วนตามหลักการทางหลักสูตร มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตรมีประสิทธิภาพสูงกว่าที่กำหนด (86.36/88.00) ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พฤติกรรมการเรียนรู้และความคิดเห็นอยู่ในระดับดีมาก และได้รับการรับรองหลักสูตรจากผู้เชี่ยวชาญว่าสามารถนำไปใช้ได้จริงอย่างเหมาะสม ทั้งในเชิงวิชาการและการปฏิบัติ

อภิปรายผลการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยูโดขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทยในครั้งนี้ มีเป้าหมายเพื่อสร้างหลักสูตรที่ครอบคลุม มีระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของโอลิวา (Oliva, 2013) ที่มีองค์ประกอบคือ ปรัชญา วัตถุประสงค์ เนื้อหา และการประเมินผล ทั้งนี้กระบวนการออกแบบยังสอดคล้องกับแนวคิดของทาบ่า (Taba, 1962) ที่ให้เริ่มจากการวิเคราะห์ความต้องการ กำหนดวัตถุประสงค์ และเลือกเนื้อหาอย่างมีลำดับขั้นตอน ซึ่งโครงสร้างของหลักสูตรเน้นไปที่ทักษะพื้นฐานตามแนวทางของ Kodokan Judo Institute เช่น การล้มตัว ท่าทุ่ม และการจับยึด ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญตามแนวคิดของจิโกโร คาโน อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัย Nakajima (2014) และ บุญทัน ดอกไธสง (2557) ที่พบว่าทักษะล้มตัวส่งผลให้การเรียนรู้ทักษะมีประสิทธิภาพและปลอดภัยสูงขึ้น เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลมีความเที่ยงตรงอยู่ระหว่าง 0.96–1.00 และความเชื่อมั่น มีค่ามากกว่า 0.80 อยู่ในระดับดี สอดคล้องกับแนวคิดของ Tyler (1949) และ Nitko (2001) ที่เน้นการเชื่อมโยงระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา และการวัดผลอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Matsumoto and Konno (2011) และสุภาวดี ภัทรพานิชย์ (2560) ที่ใช้เครื่องมือที่หลากหลายเพื่อใช้ในการวัดและประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการทดลองใช้หลักสูตรพบว่ามีประสิทธิภาพสูง ($E_1/E_2 = 86.85/88.00$) มากกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (80/80) แสดงถึงความเหมาะสมของเนื้อหาและกิจกรรมตามแนวคิดของ Gagne (1985) และ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สะท้อนว่าหลักสูตรนี้สามารถส่งเสริมสมรรถนะของผู้สอนยุคระดับพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปตามมาตรฐานสากล

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัย พบว่าหลักสูตรฝึกอบรมผู้สอนยุคขั้นพื้นฐานสำหรับประเทศไทย มีความเที่ยงตรงและประสิทธิภาพสูงกว่ามาตรฐานที่กำหนด อีกทั้งได้รับการรับรองจากผู้เชี่ยวชาญว่าเหมาะสมทั้งทางด้านวิชาการและทักษะปฏิบัติ หลักสูตรนี้จึงสามารถนำไปใช้พัฒนาบุคลากรทางด้านกีฬาได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สมาคมกีฬาไทย สถาบันการศึกษา และศูนย์ฝึกกีฬา การบูรณาการหลักสูตรนี้ในระดับการศึกษาและการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการจะช่วยยกระดับทักษะพื้นฐานของผู้สอน ทั้งยังเพิ่มความปลอดภัยและประสิทธิภาพในการสอน หลักสูตรมีความยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยนเนื้อหาและกิจกรรมตามระดับทักษะของผู้เข้ารับการอบรม โดยอาจแบ่งชุดฝึกตามระดับความสามารถ โดยการนำนวัตกรรมสื่อและคู่มือประกอบ เพื่อนำมาใช้ในการถ่ายทอดความรู้ที่มีคุณภาพ พร้อมทั้งติดตามและประเมินผลการใช้งานอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของผู้เรียนในอนาคตอย่างยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ความยืดหยุ่นด้านระยะเวลาในการอบรม ควรกำหนดระยะเวลาอบรมให้เหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เข้าอบรม ผู้ที่มีคุณสมบัติสายน้ำตาสูงขึ้นสามารถอบรมภายใน 3 วัน และผู้ที่มีคุณสมบัติต่ำกว่าสายน้ำตาควรขยายเวลาอบรมเป็น 4-5 วัน เพื่อฝึกทักษะพื้นฐานให้เกิดความชำนาญและปลอดภัย

2.2 เพิ่มเติมเนื้อหาด้านคุณธรรมและบริบทการแข่งขัน มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎ กติกา มารยาทและวัฒนธรรมของยูโด เสริมความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของผู้ฝึกสอนในบริบทการแข่งขัน เน้นสร้างจริยธรรมและตระหนักในคุณค่าของยูโดอย่างรอบด้าน

2.3 ควรมีระบบติดตามผลระยะยาว เช่น การสัมภาษณ์ หรือสังเกตพฤติกรรมการสอน ตรวจสอบการนำองค์ความรู้จากหลักสูตรไปใช้ในภาคปฏิบัติ ประเมินผลต่อเนื่องเพื่อวัดพัฒนาการของผู้เข้าอบรม

2.4 มีการออกแบบหลักสูตรที่มีความหลากหลายและยืดหยุ่น เช่น บทเรียนออนไลน์ วิดีโอสาธิต เพิ่มกิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เข้าอบรมสามารถเลือกตามความสนใจหรือพื้นฐาน มีระบบให้คำปรึกษาเพื่อรองรับผู้เรียนที่มีความแตกต่างด้านเพศ อายุ ประสบการณ์ หรือภูมิหลัง

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐฉา วุฒิพงษ์, และ ศิริชัย ศรีพรหม. (2567). การศึกษาเชิงวิเคราะห์ถึงผลกระทบของการฝึกยูโดต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ. *วารสารศิลปศาสตร์และอุตสาหกรรมบริการ*, 7(2), 45-56.
- ธนวรรณ วงศ์วานิช. (2560). *แนวทางการวัดและประเมินผลทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปริญญช ชูติมา. (2566). บทบาทของครูในยุคใหม่กับการส่งเสริมการเรียนรู้เชิงรุก. *วารสารครุศาสตร์ร่วมสมัย*, 12(1), 45-56.

- เพ็ญศรี สกุลชัย. (2566). การออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาสมรรถนะของบุคลากร. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 15(1), 112–124.
- พรณี สวนเพลง. (2562). *การวิจัยและการประเมินผลการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญทัน ดอกไธสง. (2557). แนวทางการฝึกทักษะการล้มตัวในกีฬายูโดระดับเยาวชน. *วารสารวิทยาศาสตร์การกีฬา*, 7(2), 45–59.
- ศศิธร โพธิ์ศรี. (2565). การจัดการเรียนรู้แบบยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางในยุคดิจิทัล. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา*, 9(3), 112–125.
- สุภาวดี ภัทรพานิชย์. (2560). การใช้เครื่องมือวัดผลหลายรูปแบบในการประเมินสมรรถนะของผู้เรียน. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 35(3), 85–97.
- สุพัตรา บัวทอง. (2567). การเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริงเพื่อพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21. *วารสารการวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา*, 18(2), 21–35.
- ไพศาล วรคำ. (2559). *การวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 9). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- วิภาวรรณ จันทร์สม. (2565). แนวทางการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงสมรรถนะ. *วารสารการบริหารและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์*, 8(2), 45–60.
- Gagné, R. M. (1985). *The conditions of learning* (4th ed.). Holt, Rinehart and Winston.
- International Judo Federation. (2021). *History of Judo*. <https://www.ijf.org/history>
- Kirkendall, D. R., Gruber, J. J., & Johnson, R. E. (1987). *Measurement and evaluation for physical education*. Brown Publishers.
- Kodokan Judo Institute. (n.d.). *Judo techniques*. <https://kodokanjudoinstitute.org/en/>
- Matsumoto, D., & Konno, J. (2011). The effectiveness of performance assessment in martial arts instruction. *Journal of Asian Martial Arts*, 20(3), 54–66.
- Nakajima, T. (2014). The importance of Ukemi practice in beginner judo: A foundation for safe learning. *International Journal of Judo Research and Practice*, 3(1), 21–30.
- Nitko, A. J. (2001). *Educational assessment of students* (3rd ed.). Merrill/Prentice Hall.
- Oliva, P. F. (2013). *Developing the curriculum* (8th ed.). Pearson.
- Smith, J., & Lee, A. (2023). The impact of judo training on youth development: A meta-analysis. *Journal of Martial Arts Studies*, 9(1), 45–60.
- Taba, H. (1962). *Curriculum development: Theory and practice*. Harcourt Brace & World.
- Tyler, R. W. (1949). *Basic principles of curriculum and instruction*. University of Chicago Press.
- UNESCO & UNESCO ICM. (2019). *Youth development through martial arts: Selected good practices*. United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization.
- World Health Organization. (2020). *WHO guidelines on physical activity and sedentary behaviour*. World Health Organization.